

Chính Truyện

8.

Khi Tần Sương tỉnh dậy, chàng nhận ra mình đang ở trong một căn lều.

Nữ lang ngồi bên đống lửa cách đó không xa, đang chậm rãi cuốn lưỡi dao giấu vào tay áo. Nàng không ngoảnh đầu lại, chỉ hờ hững hỏi:

- Người tỉnh rồi à?

Tần Sương toan nhồm dậy, cảm thấy trước ngực đau nhói, tay chân tê dại. Nữ lang khẽ phất tay, miên kinh nhẹ nhàng ép chàng nằm xuống.

- Trương cô nương, đây là đâu?

- Một khu trại của người Hồ.

- Tại hạ thiếp đi đã bao lâu rồi?

- Đã hai ngày hai đêm rồi.

Chàng thất kinh thốt lên:

- Lâu vậy rồi cơ à?

Nữ lang cười nhẹ:

- Ta còn tưởng người không tỉnh lại nữa cơ đấy.

Nàng vừa dứt lời, cửa căn lều da được vén lên, một cậu bé độ mười tuổi bước vào, nở một nụ cười thân thiện với nữ lang. Nàng cũng mỉm cười, đưa tay trở về phía chiếc bàn thấp đặt trên đầu Tần Sương, khẽ nói cảm ơn. Cậu bé bê chiếc khay lại, nhìn chàng đầy vẻ tò mò, rồi lặng lẽ quay ra.

Nữ lang bước tới, ngồi xuống bên chàng, thông thả nhấc chiếc cốc bằng bạc đặt trên khay, đoạn vén tay áo bên trái, để lộ cánh tay trắng như bạch ngọc. Nàng nhú mào, rút một chút chất lỏng trong cốc lên cổ tay, rồi khẽ gặt đầu một cái. Đoạn nàng nhặt chiếc thìa, cẩn thận múc thứ chất lỏng đó đưa lên miệng chàng.

Tần Sương xưa nay cô độc đã quen, ngay khi còn là thiếu gia của Tần phủ cũng không thích được người ta chăm sóc hầu hạ, bây giờ cảm thấy nàng đối xử với mình như với trẻ con thì trong lòng không khỏi cảm thấy bối rối. Có điều sắc diện của nàng vừa có vẻ quan thiết, vừa có nét nghiêm nghị khác thường, chàng tuyệt không dám phản đối, chỉ đành ngoan ngoãn há miệng ra hợp một thìa.

Thứ nước đó vừa vào trong miệng, chàng đã phải nghiêng răng lại, khuôn mặt trở nên kỳ cục khó tả, nhưng vẫn gắng gượng tỏ vẻ bình thản. Nữ lang phì cười:

- Người thấy đắng thì cứ bảo là đắng, cần gì phải thế.

Chàng được lời như cởi tấm lòng, nhăn mặt lại, lè lưỡi ra, than thở:

- Quả thật, sao mà đắng quá thế.

Nữ lang múc thìa thứ hai, dịu dàng nói:

- Đó là phương thuốc trị thương bí truyền của người Hồ, pha với sữa dê. Ngày xưa lúc ta uống lần đầu, cơ hồ không chịu nổi, lâu dần mới thành quen.

Chàng há miệng uống thìa thứ hai, rồi hỏi:

- Nói như vậy, thì ra cô nương đã từng ở nơi này.

Nữ lang múc thêm một thìa nữa dứt cho chàng, gật đầu.

- Ta lớn lên ở Mạc Bắc, khi trưởng thành mới trở lại Trung Nguyên. Vả lại đạo tặc trong thiên hạ sau khi làm một vụ động trời, quá nửa bỏ ra quan ngoại để tránh truy nã. Ở đây tuy khổ sở một chút, nhưng có thể tiêu diêu tự tại, chờ tới lúc mọi việc lắng xuống, lại quay về Trung Nguyên. Bởi vậy cho nên...

Chàng tiếp lời:

- Bởi vậy cho nên cô nương rất thường phải đuổi theo bọn chúng.

Thìa sữa của chàng còn chưa nuốt hết, một chút bọt trắng chảy ra bên khóe miệng. Nữ lang không nén nổi nụ cười, lấy khăn lau cho chàng, lẩm bẩm:

- Cả người cũng không là ngoại lệ.

Nữ lang không thực sự mỹ lệ, nhưng da dẻ trắng trẻo, đôi mắt hàng mi đen nhánh, lại thêm hoa dung nghiêm nghị, ba phần sát khí thường trực giờ lại pha thêm mấy phần nhỏ nhẹ nhu mì, khiến Tần Sương cứ há miệng nhìn nàng không chớp.

Nàng đang chăm chú múc sữa, bỗng nhận ra có người nhìn mình như si như ngốc, tự nhiên hai má đỏ lên, ngoảnh đầu sang bên, rồi nói lảng đi:

- Mỗi lần ta trở về quan ngoại, thường tới đây nghỉ ngơi và tiếp tế lương thực. Người Hồ khẳng khái trung hậu, không trí trá đa đoan như người Hán. Ở đây lúc nào ta cũng cảm thấy an nhiên thoải mái, ít phải đề phòng.

Tần Sương không biết phải nói gì, chỉ đành ừ hử mấy tiếng.

Nữ lang lại lặng lẽ đút sữa cho chàng. Cho tới khi hết cốc sữa, cả hai không hề nói với nhau thêm một lời nào. Nữ lang cho chàng ăn xong, lẳng lặng bước lại ngồi bên bếp lửa, trong khóe mắt ra chiều tư lự. Tần Sương nằm đó, thì thoảng lén nhìn nàng một cái.

Cảm giác của nữ lang mười phần nhạy bén, mỗi lần chàng nhìn trộm đều không qua khỏi mắt nàng. Thế nhưng nàng vẫn cứ vờ như không biết, chỉ lặng yên ngồi đó, chăm chú quan sát ánh lửa bập bùng.

Hồi lâu, Tần Sương khẽ hỏi:

- Cô nương tên thật là gì?

Nàng không quay đầu lại, lạnh lùng đáp:

- Người hỏi tên ta làm gì?

- Tại hạ đã được cô nương cứu mạng hai lần, vậy mà đến tên của ân nhân cũng không biết, chẳng hóa ra bạc bẽo lắm sao?

Nàng vẫn im lặng không đáp. Đúng lúc đó, một giọng nói trẻ thơ vang lên:

- Là Khởi Nguyệt tử tử!

Cả hai giật mình quay về phía phát ra tiếng nói, thấy một con mắt trong veo lấp ló sau lỗ thủng của tấm vải căng lều trong chốc lát rồi biến mất. Có tiếng chân chạy và tiếng trẻ con cười khúc khích xa dần.

Tần Sương cười cười nhìn nàng, khẽ gọi:

- Khởi Nguyệt tử tử!

Nữ lang bật kêu lên: “Người!”, khuôn mặt đỏ lên ra dáng tức giận, nhưng thấy chàng cứ tùm tùm cười, cơn giận cũng nguôi dần. Nàng bẽn lén giải thích:

- Đó là Tiểu Mã. Mấy năm trước nó đi bắt cá ven bờ A Nhĩ Hà, suýt chút nữa thì chết đuối. Ta tình cờ cứu sống nó, cũng bởi thế nên được lòng cả bộ tộc. Thằng nhỏ đó quyến luyến ta lắm, mỗi lần ta tới đây nó đều quấn lấy không rời. Lần này ta bận bịu với người nên chưa hỏi han gì nó được, trách nào nó chẳng tới đây nghe lén.

Vừa lúc ấy, có một người vén cửa lều bước vào. Đó là một lão nhân, râu tóc tuy đã bạc phơ, nhưng thân hình vẫn còn tráng kiện, nhãn thần mười phần sắc bén. Nữ lang thấy lão nhân, liền đứng dậy chấp tay hành lễ. Tần Sương tuy không ngồi dậy được, cũng gượng chấp tay trước ngực như nàng. Lão nhân thấy chàng lễ phép như vậy thì gật đầu tỏ vẻ hài lòng. Ông ta vén chiếc chăn chiên, quan sát vết thương trên vai chàng, trầm ngâm hồi lâu rồi quay lại nói mấy câu với nữ lang bằng Hồ ngữ rồi bỏ đi.

Tần Sương nhận thấy nét mặt nàng hơi có biến đổi, khi ông ta vừa vừa ra ngoài, chàng hỏi ngay:

- Trương cô nương, ông ấy nói gì vậy?

Nữ lang nhìn chàng hồi lâu rồi thở dài:

- Ông ấy nói vết thương nhiễm độc rất nặng. Hiềm nỗi không phải là ngoại độc mà là trong âm kinh có độc tính tự sinh không thuốc nào trị được. Phải có người nội lực ngang ngửa lão quái đó, đem chân khí thuần dương đả thông bát mạch, bức độc khí ra...

Nàng nói tới đây thì nín lặng, rồi cất tiếng than:

- Hỡi ơi, lão quái đó tu vi cao tuyệt, đừng nói là đại mặc, cho dù ở Trung Nguyên cũng khó có đối thủ, kiếm đâu ra người như thế bây giờ?

Tần Sương cười cười nhìn nàng, dịu dàng nói:

- Sinh tử có số, cô nương lo lắng làm chi. Vả chẳng tại hạ từ lúc mới sinh đã mắc chứng tiên thiên bất túc, sống tới hai mươi tám tuổi đã có thể coi là thượng thọ được rồi, dầu có chết cũng không có gì hối tiếc.

Nàng hừ một tiếng, ngữ khí đầy vẻ tức giận:

- Mới bị một chút thương tích nhỏ nhoi như vậy mà ý chí cầu sinh đã không còn, thật uổng cho một thân nam tử!

Tần Sương cười khổ:

- Trương cô nương, cũng không hẳn là như vậy...

Chàng hơi ngừng lại, như muốn sắp xếp câu chữ, rồi thông thả nói:

- Gia phụ mất khi tại hạ vừa lên bốn tuổi, không bao lâu sau gia mẫu cũng qua đời. Mười năm trước, người sư tử duy nhất đoạn tuyệt tình đồng môn với tại hạ. Ba năm sau, sư phụ tại hạ đau buồn mà tạ thế. Cách đây chưa lâu, người huynh đệ từ nhỏ của tại hạ cũng trở mặt thành thù. Tại hạ một đời cô độc, tuy không

cầu chết, nhưng nếu nói tới nhân sinh thì tới giờ quả thực cũng chẳng còn gì níu kéo.

- Vậy còn sứ mệnh của người thì sao?

- Lúc tại hạ rời Trường An, có hứa rằng nhất định sẽ không nhục mệnh. Nhưng như cô nương nói đấy, đối phương cao thủ như mây, tại hạ sống sót đến bây giờ cũng là nhờ vào vận khí. Bây giờ vận khí đã tận, có muốn miễn cưỡng cũng chẳng được nào.

Nữ lang im lặng hồi lâu. Cuối cùng, nàng ngồi xuống bên chàng, ánh mắt xa xăm hướng về một nơi chốn nào vô định, chậm rãi nói:

- Ngày xưa, có một gia đình nọ, hai vợ chồng và cô con gái nhỏ sống bên nhau thật là hạnh phúc. Tiếc thay, như người ta vẫn bảo: “Thất phu vô tội, hoài ngọc kỳ tội” Ngày kia, một bọn người bịt mặt bỗng xuất hiện chém chết cha cô, hãm hiếp mẹ cô tới chết, rồi cướp đi món bảo vật gia truyền...

Tân Sương nín thở lắng nghe. Giọng nàng vẫn đều đều, dường như vô cảm:

- Cô bé năm đó chưa đầy bảy tuổi, chút nữa đã chết cháy cùng cha mẹ, may được một vị ân nhân cứu mạng. Người đó viết thư gửi gắm cô cho chưởng môn phái Nga Mi là Long Hoa sư thái. Sư thái thấy cô bé lòng đầy thù hận, sát nghiệp quá nặng, làm đệ tử tục gia cũng khó, đã toan từ chối. Nhưng vì cô bé khóc lóc thảm thiết, sư thái đành nhờ một vị bằng hữu ở Mạc Bắc thu nhận. Cô bé khổ luyện mười năm, sau khi xuất môn liền trở thành liệt nhân sẵn người lấy thưởng, kỳ thực là để dễ dàng điều tra vụ huyết án năm xưa hòng trả thù nhà.

Ba năm về trước, cô khám phá ra danh tính của thù nhân, nhưng tới khi tìm đến mới biết rằng bọn chúng cũng đã bị người khác giết chết cả rồi.

Nàng ngừng lời, trong ánh mắt đầy vẻ bi thương, lắc lắc đầu, cười thê thảm:

- Người không hiểu đâu! Cô bé ấy nhà tan cửa nát, tứ cố vô thân, chỉ lấy thù hận làm sức mạnh để sinh tồn. Bọn ác tặc kia đã chết, mối huyết thù ấy coi như vô phương hoàn trả. Cô cảm thấy trong lòng trống rỗng, chẳng biết phải sống tiếp ra sao. Quay về Yên Chi sơn thì sư phụ đã tạ thế từ lâu. Trong lúc hoang mang ấy, cô ấy bỗng nhớ giây phút trốn dưới gậm giường, khuôn mặt người mẹ đầy máu và nước mắt, gắng đưa tay lên môi ra hiệu cho cô đừng khóc. Vì thế nên cô ấy mới tiếp tục sống tới ngày nay...

Nàng ngửa mặt lên, nhìn ngọn đèn đốt bằng mỡ cừu đang bập bùng cháy sáng, ánh mắt long lanh, thở dài lẩm bẩm:

- Hôm trước người liều mạng phi kiếm cứu Hắc Vân, trong lòng ta vừa ngạc nhiên vừa tức giận, vừa khâm phục vừa thương cảm. Nó có được người chủ chí tình như thế, tuy làm thân ngựa nhưng cũng không uổng một đời. Còn ta thì sao chứ?

Tần Sương khẽ nắm bàn tay lạnh buốt của nàng, dịu dàng nói:

- Trương cô nương, cô đừng nghĩ vậy! Đành rằng cô không còn ai thân thích, nhưng ít ra vẫn còn tại hạ...

Chàng nói tới đây mới cảm thấy mình lỡ lời, hơi ấp úng một chút rồi tiếp:

- ... còn tại hạ là bằng hữu của cô nương.

Nàng như không để ý tới lời chàng, khẽ rút tay lại, đứng lên, lạnh lùng thốt:

- Khuya rồi, người nghỉ đi, ngày mai sẽ tính.

Tần Sương không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn ánh đèn hắt bóng nàng in lên vách lều. Chàng cứ nhìn như vậy, cho tới khi nàng nằm xuống, quay lưng về phía mình, chàng mới nhắm mắt lại, hơi mỉm cười trước khi đi vào giấc ngủ.

ooo

Tần Sương mở bừng mắt, cảm thấy như có điều gì bất diệu. Chàng nhìn sang bên, thấy Trương Khởi Nguyệt cũng đã tỉnh. Nàng chống tay, nghiêng tai lắng nghe giầy lát rồi biến sắc thốt lên:

- Không dưới năm trăm kỵ mã!

Khi đi ngủ nàng không hề thay y phục, giờ liền ngồi bật dậy, thu xếp hành trang, đoạn đỡ Tần Sương đứng dậy đi ra cửa, vừa đi vừa nói:

- Mình phải rời khỏi đây thật nhanh, để tránh liên lụy mọi người.

Tần Sương gật đầu, khẽ huýt sáo một tiếng. Hắc Vân từ trong bóng đêm chạy tới. Trương Khởi Nguyệt đỡ chàng lên ngựa rồi nhảy lên phía trước. Ngựa tung vó phóng đi, chẳng mấy chốc đã rời khỏi khu trại của người Hồ chạy về phía bắc.

Hắc Vân phi nước đại, vết thương của Tần Sương bị chấn động cực kỳ đau đớn. Chàng sợ Trương Khởi Nguyệt lo lắng nên chỉ nghiêng răng chịu đau, không nói một lời. Nàng đang rạp mình trên lưng ngựa, đột nhiên ngoảnh đầu nhìn lại,

vô tình chạm má vào trán chàng, thấy giữa trời đêm sa mạc rét căm căm mà vắng trán ướt đầm mồ hôi thì kinh hoảng, vội hỏi: “Người đau lắm hả?”

Tần Sương gắng gượng lắc đầu. Nàng bèn nắm tay chàng, khẽ nói: “Người ráng chịu đau một chút, chừng nào xa khỏi truy binh mình sẽ tìm chỗ nghỉ ngơi”

Nàng vừa nói tới đây, phía trước bỗng có tiếng cười âm trầm:

- Chỗ nghỉ ngơi đã sẵn đây rồi, chỉ e Tần học sĩ chê cười nơi thảo dã.

Cả hai thất kinh nhìn lại, thấy phía trước cách họ chừng hai mươi trượng, có một đội nhân mã chưa tới trăm người đang đứng. Người vừa nói mặc thiết giáp màu đỏ máu, ánh lên ghê rợn dưới ánh đuốc. Đành rằng y đứng cuối gió, nhưng xa như vậy mà vẫn có thể nghe thấy nàng nói gì, đủ thấy tu vi người này đáng sợ dường nào.

Trương Khởi Nguyệt gò cương ngựa dừng lại, cau mày thốt lên:

- Các hạ là Huyết lang Lưu Kỳ?

Người kia ngửa mặt lên trời cười rộ:

- Trương cô nương võ công đã ghê gớm, nhãn lực càng cao minh.

Nàng ngoảnh lại thì thầm với Tần Sương: “Người này chính là thủ hạ thứ hai của Thượng Quan Kiệt tên Lưu Kỳ. Thất thập nhị kỵ trong tay hắn luyện thành Sát sư thiết võng trận lợi hại vô cùng”

Tần Sương hít vào một hơi: “Vậy mình phải làm sao?” Nàng khẽ đáp: “Người cứ bình tĩnh, để xem y tính toán thế nào rồi mình liệu chiều đối phó” Đoạn nàng cười lên:

- Lưu tướng quân mới gọi là nhãn lực cao minh, đã nhận ra tiểu nữ.

Lưu Kỳ thúc ngựa bước lên trước mấy trượng, cười ha hả đáp:

- Trương cô nương được giang hồ xưng là Thiên hạ đệ nhất liệt nhân, tại hạ nghe danh như sấm động bên tai. Hôm qua tại hạ thấy cổ họng của Lôi Trọng Bá có dấu vết của Vong ưu tỏa hầu chỉ, lòng đã khắp khởi mừng thầm, tự nhủ phen này được hân hạnh diện kiến Quý nguyệt câu lưng lấy hai miền quan ải, quả nhiên tiếng đồn không ngoa.

Khi Lưu Kỳ tiến lên, Trương Khởi Nguyệt nhìn thấy binh khí tùy thân của y là một ngọn Lang nha bổng. Nàng thấy võ công của y cương mãnh thô lỗ như vậy, nhưng giọng lưỡi lại dài dòng văn tự, kinh hãi nói với Tần Sương:

- Hồng rồi, dường như y đang cố ý kéo dài thời gian. Xem ra đội nhân mã phía sau do cha y thống lĩnh sắp đuổi tới nơi rồi.

Nàng kín đáo liếc mắt sang hai bên, toan tìm đường bỏ chạy. Chẳng ngờ Lưu Kỳ nhãn quan sắc bén, đã nhận ra ý đồ của nàng. Y biết không chờ được nữa, liền vẫy tay một cái, sau lưng y bảy mươi hai kỵ sĩ lập tức tản ra.

Bảy mươi hai thiết kỵ đó chia làm mười tám tổ, bốn tên thành một tổ, ngựa có xích sắt nối nhau, trên có gai nhọn và gắn những lưỡi đao ba cạnh, cách mỗi đoạn lại có một quả cầu gai lởm chởm, bên trong là vải tẩm dầu cháy phừng phừng. Hai tên đi phía ngoài sử mâu, hai tên đi giữa sử đao, ngoài ra cả bốn đều dùng nỏ liên châu.

Sói trên sa mạc thường săn đuổi theo đàn với chiến thuật rất đáng sợ, có thể vây bắt những động vật chạy nhanh hơn như linh dương, ngựa hoang. Cha con Lưu Kỳ ở sa mạc nhiều năm, quan sát lối săn mồi của sói, chế ra trận pháp này. Thường nếu đuổi chừng một dặm không bắt được con mồi, sói sẽ bỏ cuộc. Sát sư thiết võng trận lấy ngựa làm phương tiện truy kích tới cùng, lại thêm thiết tỏa sắc nhọn, binh khí lợi hại, uy lực của trận pháp cũng tăng lên gấp mấy lần.

Bảy mươi hai kỵ mã nhanh chóng tạo thành hình cánh cung, vây lấy hai đầu. Trương Khởi Nguyệt thấy trận pháp phát động, vội giục ngựa chạy về phía tây, mong lợi dụng tốc độ của Hắc Vân vượt ra ngoài phạm vi khống chế của Sát sư trận.

Hắc Vân vừa vọt lên được vài trượng, bốn cung thủ ở rìa ngoài cánh tây đã nhất tề bắn ra tám mũi hỏa tiễn. Chúng không nhắm vào họ, mà cố tình bắn chệch sang phải, tạo thành một lưỡi lửa dài, ép Hắc Vân chạy tạt vào sâu trong lòng trận.

Trương Khởi Nguyệt toan thúc ngựa chạy ngược ra, bỗng nghe tiếng gió rít vù vù phía sau, vừa ngoảnh lại đã nghe choang một tiếng. Thì ra Lưu Kỳ phóng ngựa đuổi theo, nhắm bên trái ném ra một chiếc búa nhỏ. Kinh lực của phi phủ mười phần cương mãnh, tuy đã bị Tần Sương đánh bật đi, nhưng dư chấn cũng đủ làm vết thương đau đến tê dại. Chàng không nén nổi, bật kêu lên một tiếng.

Đằng trước, ba nhóm thiết kỵ của cánh tây đã tiếp cận họ. Trương Khởi Nguyệt nhìn về hướng nam, thấy ánh đuốc bập bùng, biết rằng binh mã phía sau đang đuổi tới, bật kêu một tiếng: “Hồng rồi, phen này e khó mà thoát được”

Tần Sương cười đáp: “Nếu phải chết thì cả hai cùng chết!” Giọng nói của chàng hững hờ mà kiên quyết, thản nhiên như nói về một chuyến đi chơi. Nàng thoáng sững người trong giây lát, hai hàng lông mày hơi nhú lại.

Phía trước, bốn thiết kỵ đầu tiên đã kịp chặn đường họ. Phía sau, Lưu Kỳ vẫn đang đuổi sát hai người. Y quát lên như sấm, vù vù ném ra một trái thiết chùy.

Trương Khởi Nguyệt búng mình rời khỏi lưng ngựa, mũi chân điểm vào đỉnh chùy, mượn lực lao về đằng trước. Bốn tên kỵ mã nhất tề vung binh khí tiếp chiến.

Nàng như một vầng mây đen là bay trên đất, lách mình tránh khỏi đao phong, kim câu vung lên, xoẹt xoẹt chém vào chân trước hai con ngựa đứng giữa.

Bọn thiết kỵ này đều là hảo thủ tinh thông kỵ thuật, tức thì giật ngựa chồm lên tránh khỏi, đại đao uy mãnh bổ xuống. Hai tên kỵ mã đi bên ngoài thúc ngựa vòng lại quây lấy nàng, trường mâu veo veo đâm ra.

Nàng vung câu gạt đao, lăn mình vào dưới bụng ngựa, thuận tay phát chưởng.

Bỗng thấy ánh vàng nhoáng lên, thiết tỏa đã bị nàng chém đứt. Hai con ngựa vừa trúng chưởng của nàng, lục phủ ngũ tạng như có lửa đốt, lồng lên dữ dội, khiến đội hình thiết kỵ tự nhiên rối loạn.

Vòng vây vừa giãn ra, Hắc Vân mang Tần Sương trên lưng phóng vọt qua, phía sau Lưu Kỳ vẫn đang bám theo sát gót.

Nàng níu lấy bàn tay Tần Sương vừa chìa ra, lộn mình vọt lên ngựa. Khi nàng còn đang lơ lửng trên không, chợt thấy khuôn mặt chàng dưới ánh lửa đang tái đi vì đau đớn. Cánh tay Tần Sương chìa ra cho nàng chính là cánh tay bị thương.

Nàng khéo léo đáp xuống lưng ngựa, nhìn sang bên phải, thấy ba bốn nhóm thiết kỵ đang bám sát. Sau lưng, Tần Sương lại vừa gạt được hai ngọn phi phủ của Lưu Kỳ.

Trương Khởi Nguyệt nhìn sang trái, mím môi lại để khỏi bật lên tiếng kêu kinh hãi.

Toán quân vừa đuổi tới đang giăng ra phía tây, mô phỏng trận pháp của Ác lang kỵ tạo thành một Sát sư trận thứ hai hòng chặn đường bọn họ. Tuy không thành thực bằng, nhưng trận thế này lại có ưu thế về quân số. Dẫn đầu là một viên tướng mặc giáp đen, tay cầm song tiên, dáng điệu mười phần uy vũ. Người đó quát lên như sấm động:

- Kỳ nhi, vương gia có lệnh, nhất định phải bắt sống!

Trương Khởi Nguyệt nhìn về đằng trước, trong đầu thẩm tính toán, biết rằng với tốc độ hiện giờ của Hắc Vân, bọn họ chắc chắn sẽ lọt vào vòng vây của đối phương.

Nàng đột nhiên búng người vọt lên, lộn ra sau Tần Sương, điểm vào bảy đại huyệt trên lưng chàng, thuận tay gạt hai mũi phi phủ Lưu Kỳ vừa phóng tới, ghé vào tai chàng, lạnh lùng đáp lại câu nói của chàng khi nãy:

- Không được! Người phải sống!

Tần Sương cảm thấy phía sau nhẹ bồng. Hắc Vân lao vút đi như tên rời cung.

Chàng cố ngoảnh đầu lại mà không được, chỉ nghe sau lưng tiếng binh khí va chạm nhau chát chúa, biết rằng nàng đã động thủ với Lưu Kỳ. Hai dòng lệ nóng hổi lăn trên má nhanh chóng bị gió cát lau khô đi, nhưng khóe mắt chàng thì vẫn cứ cay cay.

Hắc Vân linh tính như người, vừa thoát khỏi vòng vây liền ngoặt nhanh về phía bắc, trong khoảnh khắc đã bỏ xa toán binh mã của Lưu Cơ vừa xuất hiện.

oOo

- Trương cô nương!

Chàng bật kêu một tiếng, hai mắt mở bừng, nhận ra mình vẫn nằm trên lưng ngựa, chỉ là huyết đạo khắp người đều đã tự giải khai.

Tần Sương cảm thấy môi nứt nẻ, người đau ê ẩm, nơi vết thương càng tê dại hơn. Chàng hơi nghiêng đầu nhìn qua, thấy mặt trời phía tây đã ngả màu đỏ ối, trong lòng thầm nhủ không biết mình ngất đi đã bao lâu, ít ra cũng đã quá nửa ngày.

Sa mạc về chiều gió cũng lặng hơn, những đám cỏ khô rối lăn lăn trên cát vàng. Bóng nắng hắt lên những bụi cây thấp lùn, đổ dài trên cát thành những hình thù kỳ dị.

Trong cái không gian tĩnh lặng ấy, dìu dặt một khúc tiêu.

Một khúc tiêu của Giang Nam. Một khúc tiêu nhớ Giang Nam.

Giang Nam hảo

Phong cảnh cựu tầng am

Nhật xuất giang hoa hồng thắm hỏa

Xuân lai giang thủy lục như lam

Năng bất ức Giang Nam...¹

Tiếng tiêu bảng lảng u hoài, mang theo âm hưởng mỗi một của cõi lòng lữ khách, tuy không dám mơ tưởng một ngày tìm về cố quận, nhưng vẫn không sao đoạn tuyệt nỗi nỗi sầu nhung nhớ hương quan.

Tần Sương không tài nào cử động được, vì thế không nhìn thấy người thổi tiêu, trong lòng tò mò khôn tả. Đúng lúc ấy Hắc Vân bước lên vài bước, cúi xuống gặm cỏ. Chàng ngoẹo cổ nhìn sang, thấy một người đang ngồi dưới gốc cây.

Một cây dâu cổ thụ mọc giữa sa mạc, xòe tán rộng che bóng người ngồi bên dưới. Bên dưới gốc cây, cỏ mọc xanh rì mát mắt. Người nọ quay lưng về phía chàng, chỉ thấy ông ta mặc áo lụa màu lam, mái tóc muối tiêu búi lên gọn ghẽ.

Tần Sương dụng lực quá độ, ngã trên ngựa xuống đánh huych một cái. Nơi chàng ngã xuống cách gốc cây không xa. Chàng nén đau, gắng bò lại ngồi dựa lưng vào đó.

Từ đầu chí cuối, người nọ không hề ngoảnh lại, vẫn mãi miết thổi tiêu.

Mộng nhập Giang Nam yên thủy lộ

Hành tận Giang Nam

Bất dĩ ly nhân ngộ

Thụy lý tiêu hồn vô thuyết xứ

Giác lai trù trưởng tiêu hồn ngộ²

Tần Sương thở dài lẩm bẩm:

- Hay cho câu “Thụy lý tiêu hồn vô thuyết xứ” Chuyện trong cơn mơ, dầu có đẹp đến tiêu hồn, cũng không biết ngộ cùng ai.

¹ Giang Nam đẹp, phong cảnh đã từng qua, ánh nắng hoa sông hồng như lửa, xuân về nước sông biếc như chàm. Ai mà không nhớ Giang Nam?

² Mộng đường khói sóng Giang Nam. Về tận Giang Nam, mà không gặp người ly biệt, nỗi buồn ngơ ngẩn trong giấc mơ chẳng biết ngộ cùng ai, tỉnh ra lại càng bồn thần ngơ ngẩn.

Người kia hạ ngọn tiêu xuống, cất giọng trầm trầm thốt:

- Trương cô nương của người, phải chăng cũng đẹp đến tiêu hồn?

Chàng đỏ mặt lấm bầm: “Trương cô nương nào của ta!” Người nọ thở dài:

- Nếu đã không phải Trương cô nương của người, trong cơn mê sảng người cứ mãi gọi tên cô ta làm gì kia chứ?

Tần Sương cũng thở dài:

- Nếu đã không phải là người của các hạ, trong mộng còn về lại Giang Nam tìm gặp nàng làm gì kia chứ?

Người kia lặng đi trong giây lát, rồi từ từ xoay đầu lại.

Ông ta trạc ngoài sáu mươi tuổi, mày thanh mắt sáng, khuôn mặt tuy đã sứt đi vì sương gió, nhưng vẫn ẩn hiện nét phong lưu tiêu sái một thời trai trẻ, trong nhãn thần không giấu nổi vẻ ngạo nghễ.

Tần Sương điềm nhiên nhìn lại. Tuy chàng bị thương không nhẹ, toàn thân cát bụi đầm đìa, nhưng ánh mắt vẫn không vì thế mà giảm đi nét ngạo nghễ thường nhật.

Lão nhân trầm giọng hỏi:

- Người từ đâu tới?

- Dĩ nhiên là Giang Nam.

Ông ta lắc đầu:

- Khẩu âm của người không phải của Giang Nam.

Chàng hơi mỉm cười, như tự nói với chính mình:

- Chỉ cần ở bên kia ải Nhạn, cũng là đồng nghĩa với Giang Nam.

Lão nhân bật cười, gật gù:

- Người nói cũng phải. Thực ra người từ đâu tới?

- Văn bối sinh trưởng ở Trường An.

- “Trường An... ồ... Trường An. Ra là đế đô”. Ánh mắt ông ta dịu lại, hơi có chút mơ màng nhưng nhớ. Tần Sương không để ý tới ông ta nữa, âm thầm vận công điều tức. Chàng cảm thấy độc khí đã xâm nhập vào bát mạch, biết rằng tới lúc bộc phát không còn bao lâu nữa, liền loạng choạng đứng dậy, thở dài nói:

- Tiền bối, xin thứ lỗi, văn bối phải đi tìm một người.

Người kia nhú mày:

- Người định đi tìm ai? Phải chăng là tìm Trương cô nương của người?

- Cô ấy là bằng hữu của văn bối, vì muốn cứu văn bối thoát chết mà đã ở lại cản bước địch nhân. Văn bối bị thương ngất đi tới giờ mới tỉnh, muốn quay lại tìm cô ấy.

Ông ta lộ vẻ ngạc nhiên:

- Nói như vậy, thì ra Trương cô nương của người có biết võ công?

Chàng thấy ông ta cứ nhắc đi nhắc lại: “Trương cô nương của người” thì không khỏi cảm thấy bối rối, đành khẽ gật đầu:

- Không những vậy, lại còn là cao thủ sử kim câu.

- Kim câu? Trương cô nương của người là Quỷ nguyệt câu?

- Tiền bối cũng biết cô ấy?

- Mấy năm gần đây cô ta lừng danh quan ngoại, lẽ nào lão phu không biết.

Ông ta ngừng lại giây lát rồi bỗng hỏi:

- Quỷ nguyệt câu võ công không kém, vậy mà phải chịu lép vế với người. Địch nhân của các người là ai mà ghê gớm thế?

- Là cha con Lưu Cơ và Lưu Kỳ, thủ hạ dưới trướng Bắc vương.

- Ô, thì ra là Hắc hổ và Huyết lang. Các người phải chăng bị Sát sư trận vây đánh?

Tần Sương thấy người này kiến văn quảng bác như vậy, cảm thấy thân thể của ông ta tuyệt đối không tầm thường, trong lòng bỗng nảy ra một tia hy vọng, liền gật đầu nói:

- Đúng vậy! Trận ấy lợi hại vô cùng, Trương cô nương chỉ e lành ít dữ nhiều...

Lão nhân thoáng một nét cười: “Cũng không phải là không lợi hại”, rồi tiếp:

- Người bị thương nặng như vậy, có đi cũng chỉ là chui đầu vào miệng cọp.

- Trương cô nương với văn bối có ơn cứu mạng, dù chết cũng phải đi.

Ông ta nghiêm sắc mặt nhìn chàng:

- Người thực có thể đổi mạng mình để cứu cô ta?

Chàng gật đầu.

- Lão phu có thể giúp người cứu người. Có điều Lưu Cơ là người cơ cảnh vô cùng. Muốn lừa được y không dễ...

Ông ta trầm ngâm hồi lâu, rồi chậm rãi buông từng chữ:

- Người từng nghe chuyện Phàn Ư Kỳ?

Tần Sương bình thản đáp:

- Tiền bối muốn mượn cái đầu văn bối làm tín vật ra mắt Lưu Cơ?

- Có thể nói là như vậy.

Chàng thẳng người lên, nghiêm trang đáp:

- Chỉ cần tiền bối hứa chắc chắn cứu được Trương cô nương.

Lão nhân vẫn ngồi đó, đưa cây ngọc tiêu trở lên mô đất phủ đầy cỏ xanh mơn mơn nằm bên kia gốc cây:

- Người có biết đây là gì không?

Tần Sương lắc đầu. Ông ta khẽ ngẫm: “Nhất khứ tử đài liên sóc mạc, độc lưu thanh trủng hướng hoàng hôn”. Chàng bật kêu lên kinh ngạc:

- Đây là mộ Chiêu Quân?

Chàng tập tễnh bước lên trước nắm mộ, cúi đầu hành lễ.

Lão nhân trong khoe mắt lộ vẻ khoan khoái, mỉm cười hỏi:

- Lão phu thể trên nắm mộ của nàng, người thấy đã đủ chưa?

Tần Sương cả cười:

- Đương nhiên là đủ!

Bỗng chàng ngừng lại, chậm rãi hỏi:

- Tiền bối, văn bối còn có một việc do người ủy thác, hiện vẫn chưa hoàn thành, không biết có thể nhờ tiền bối...

- Lão phu chỉ nhận lời làm giúp người một việc.

- Đành vậy. Dù sao thì văn bối cũng chẳng sống được bao lâu, việc đó coi như thất hứa với người ta.

Mục quang lão nhân bỗng nhiên xoay chuyển:

- Lão phu có thể giúp người làm một trong hai việc, hoặc là cứu người, hoặc là hoàn thành sứ mạng đó, tùy người chọn.

Tần Sương hơi sững lại trong giây lát rồi quả quyết đáp:

- Nếu đã vậy, mong tiền bối cứu cho được Trương cô nương.

Chàng vung Đan tâm lên đâm vào cổ họng.

Tinh một tiếng, lưỡi kiếm đã bị chỉ lực của lão nhân đánh bật ra. Tần Sương ngạc nhiên nhìn ông ta: “Tiền bối làm vậy có ý gì”. Lão nhân khẽ thở dài.

- Ta cũng si tình.

oOo

Tần Sương ngồi tĩnh tọa điều tức. Lão nhân đang bắt mạch cho chàng, hai mắt nhắm nghiền. Chàng hốt nhiên nói:

- Văn bối và Trương cô nương chỉ là bằng hữu.

Lão nhân cười tủm tỉm: “Người còn chối?” Chàng lắc đầu:

- Không phải là văn bối chối, nhưng quả thực không có chuyện đó.

Lão nhân vẫn ung dung xem mạch, đáp lại:

- Cứ lấy lý mà suy, đủ thấy người đối với nàng ta một dạ chân tình. Diên Quang, Phàn Ư Kỳ năm xưa đối với thái tử Đan thế nào, người đối với nàng ta cũng thế. Có điều họ vì Yên Đan mà chết thì người đời dài dòng gọi là kẻ sĩ chết cho người tri kỷ, người vì nàng ta mà chết thì chuyện chỉ gói gọn trong hai chữ “si tình”

Tần Sương nhăn nhó:

- Nàng đối với văn bối có ơn cứu mạng, văn bối vì nàng mà chết là lẽ đương nhiên, có gì mà si tình chứ.

Lão nhân lắc đầu, thở dài một tiếng:

- Người vẫn còn ngoan cố? Ta không biết việc người ta ủy thác cho người là gì, nhưng khiến cha con Lưu Cơ phải xuất môn, hẳn phải là chuyện kinh thiên động địa. Nàng ở lại cản truy binh, cũng là muốn giúp người hoàn thành sứ mạng. Nhưng ban nãy khi ta cho người chọn, người chẳng đã chọn nàng chứ không chọn sứ mạng đấy thôi.

Tần Sương ngẩn người không đáp.

Lão nhân ngừng tay xem mạch, trầm giọng hỏi:

- Người là gì với Tiêu Đạm Nguyệt?

Chàng giật mình ngoảnh lại.

- Tiền bối biết gia sư?

- Cũng có duyên đối chưởng một lần.

Tần Sương không khỏi thán kinh hãi. Tu vi của sư phụ chàng ghê gớm dường nào, vậy mà người này nói ra hai chữ “đối chưởng” thản nhiên như không. Chàng còn đang nghĩ ngợi, ông ta bỗng nhiên lẩm bẩm:

- Vô Trần hận sư phụ người thấu xương, lần này người thoát khỏi độc thủ của y kể cũng là may mắn.

- Tiền bối nói Vô Trần là ai vậy?

- Chính là người đã đả thương người. Chẳng lẽ người không biết y là ai?

- Văn bối không biết. Y chặn đường văn bối, sau khi giao đấu vài chiêu đã đoán ra sư môn của văn bối, lập tức hạ sát thủ. Người này võ công cao tuyệt, so với gia sư không thua kém bao nhiêu.

Lão nhân thở dài, thủng thẳng nói:

- Có lẽ sư phụ người không muốn nói ra. Ta chỉ là người ngoài, đáng ra không nên nhiều chuyện. Vô Trần chính là sư thúc của người. Sư thúc tổ của người năm xưa thu hai đồ đệ, sư phụ người là đại đệ tử, Vô Trần là nhị đệ tử. Y không được sư thúc tổ của người truyền tuyệt học, bèn ăn trộm bảo vật trấn môn rồi trốn khỏi Tiên Nhân phong.

Tần Sương ngơ ngẩn đáp:

- Có chuyện đó sao? Vậy mà tới khi mất, sư phụ văn bối cũng không hề nhắc đến tên người sư thúc này.

Lão nhân cất tiếng than:

- Ông ấy mất rồi sao? Hỡi ơi, nhân trung chi phượng, rồi cũng phải lìa trần.

Tần Sương sực nhớ đến di ngôn của sư phụ cùng với hai chiếc túi gấm, buột miệng à lên một tiếng. Lão nhân hỏi: “Có chuyện gì ư?” Chàng lắc đầu không đáp.

Lão nhân điềm đạm nói:

- Ta vừa bắt mạch đã biết sư môn của người. Nội công của Bích Lạc môn biệt thị nhất gia, ta có duyên giao đấu với sư phụ người một lần nên hiểu rõ.

Trong người người bây giờ đang có hai luồng âm kinh. Xem ra Vô Trần đã nghịch chuyển nội công tâm pháp của Bích Lạc môn, tạo thành một thứ võ học khác đi vào tà lộ.

Lão nhân búng tay đánh tách một cái rồi tiếp:

- Chỉ kinh của Vô Trần tuy âm độc, nhưng yếu quyết võ công của y và người vẫn đại đồng tiểu dị. Người chỉ cần nghịch hành bát mạch, ta sẽ đem nội lực thuần dương giúp người trục độc khí ra.

o0o

Tần Sương leo lên lưng ngựa, ngoảnh lại nhìn lão nhân đây vẻ cảm kích:

- Tiên bối, văn bối phải đi. Nếu may mắn trở về, nhất định sẽ tới tìm tiên bối để cùng đàm đạo.

Chàng tuy mới gặp lão nhân vài canh giờ, nhưng cảm thấy tựa hồ như đã thân thiết từ lâu, biết ông ta không thích nói chuyện ân nghĩa cầu kỳ, nên chỉ giản đơn nói vậy.

Lão nhân mỉm cười:

- Ta với người kể ra cũng là có duyên. Tuy ta ngang hàng với sư phụ người, nhưng ông ta đã chết rồi, người cũng chẳng cần phải tiên bối văn bối gì nữa, cứ gọi ta một tiếng đại ca là được.

Tần Sương không nghĩ ngợi gì, bình thản gật đầu:

- Vậy được! Khi tiểu đệ cứu được nàng, nhất định sẽ quay lại tìm đại ca.

Lão nhân mỉm cười, trong ánh mắt sắc bén như kiếm quang lộ ra nét tinh quái:

- Nữ nhân có thể vì đàn ông chúng ta mà chết, trên đời này không có nhiều đâu. Người nhất định đừng để nàng ta vuột mất nhé.

Tần Sương ngửa mặt cười ngất. Lão nhân ha hả cười theo, rồi trầm giọng tiếp:

- Song tiên của Lưu Cơ biến hóa đa đoan, người phải hết sức đề phòng.

Chàng gật đầu: "Tiểu đệ biết", rồi giục ngựa quay đi. Đi được vài bước, chàng bỗng nhớ ra một chuyện, liền ngoảnh lại:

- Đại ca có tình cờ biết một người tên gọi Lý Lăng?

Lão nhân hơi động dung, nhưng rồi lại bình thản đáp:

- Cứu người là quan trọng, người mau đi, chuyện đó để lần sau hãy nói.

Tần Sương đoán lão nhân có điều gì chưa muốn nói ra, nhưng chàng cũng không tiện hỏi, đành khẽ quát lên một tiếng, Hắc Vân liền sải vó chạy về phía đông.

o0o

Cước trình của Hắc Vân rất mau lẹ, không bao lâu Tần Sương đã trở lại gần khu trại của người Hồ. Họ đóng trại trong một lòng chảo nằm giữa hai cánh núi, chỉ có một con đường độc đạo đi vào. Xa xa, khói vẫn bốc lên bên những căn lều, nhưng cảnh trí lại có vẻ bất tường. Chàng tuy không thể nói ra, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy.

Chàng vừa tiến lại gần, đã mau chóng hiểu ra.

Trước cửa căn lều lớn nhất, có một chiếc ghế. Trên ghế có một người đang ngồi. Bên cạnh y dựng một thanh lang nha bổng.

Tần Sương buông ra bốn tiếng:

- Huyết lang Lưu Kỳ!

Người mặc giáp đỏ không đứng dậy, bật cười khanh khách:

- Tần đại học sĩ! Lưu mỗ chờ ngài ở đây đã lâu lắm rồi.

- Lưu tướng quân quả nhiên liệu việc như thần.

Lưu Kỳ xua xua bàn tay hộ pháp, cười cợt lắc đầu:

- Tần học sĩ là người thương hương tiếc ngọc, lý đầu lại bỏ mặc Trương cô nương, chuyện này không cần đoán cũng biết. Ngài nói vậy thật khiến Lưu mỗ hổ thẹn.

Tần Sương mỉm cười:

- Chút danh bạc hạnh, chẳng bỏ để Lưu tướng quân chê cười. Dám hỏi tướng quân, bây giờ Trương cô nương đang ở đâu?

Lưu Kỳ vẫy tay một cái, từ căn lều gần đó, hai tên binh sĩ đẩy ra một cỗ xe.

Trên cỗ xe có một chiếc lồng, nan lồng lỏm chỏm đầu gai nhọn. Bên trong có một người mặc hắc y, hai tay bị trói giắt cánh khuỷu, chính là Trương Khỗi Nguyệt. Nàng vừa thoáng nhìn thấy Tần Sương liền quát lớn lên:

- Gã ngốc kia, người cũng chỉ có một cái mạng, còn quay trở lại làm gì?

Chàng thấy áo nàng rách tả tơi, khắp người đầy máu, riêng cánh tay phải có một vết thương rất sâu, máu đã đông cả lại, biết nàng đã trải qua một trường khổ chiến, trong lòng thương xót vô cùng, nhưng chỉ điềm đạm đáp:

- Khi cùng nhau phá vây, tại hạ có nói rằng, sống thì cùng sống, chết thì cùng chết. Tần Sương trước nay không phải là kẻ nuốt lời.

Nàng ngoài mặt tuy tỏ vẻ giận dữ, nhưng trong ánh mắt không giấu nổi ba phần cảm kích, ba phần mãn nguyện; hơn nữa thấy thanh âm Tần Sương trung khí điều hòa, đoán biết công lực chàng đã hồi phục, lại thêm vào mấy phần mừng rỡ.

Lưu Kỳ cười khanh khách:

- Tần học sĩ đối với Trương cô nương thật là hết lòng hết dạ!

Mục quang Tần Sương sâu thẳm, không để lộ ý tứ gì:

- Tại hạ bạo gan xin tha cho cô ấy, mong Lưu tướng quân nể mặt.

Lưu Kỳ nghiêng răng ken két, nhưng vẫn cố tỏ ra nhã nhặn:

- Trương cô nương giúp phạm nhân của triều đình tẩu thoát, phạm vào trọng tội. Thứ lỗi cho Lưu mỗ không thể tuân mệnh.

Y ngừng lại giây lát, rồi cất tiếng cười âm trầm:

- Trừ phi Tần học sĩ bó tay chịu trói, biết đâu Lưu mỗ có thể cho cô ta một con đường sống.

Đồng tử Tần Sương thất lại, chàng trầm tĩnh nhắc lại câu nói của đối phương.

- Thứ lỗi cho Tần Sương không thể tuân mệnh.

Lưu Kỳ nắm lấy cán cây Lang nha bỗng, thuận tay múa một cái, kinh phong rít lên vũ vũ. Y tùm tùm cười:

- Vẫn còn một biện pháp khác nữa. Nếu Tần đại học sĩ có thể đánh bại Lưu mỗ, Lưu mỗ nhất định sẽ không làm khó hai người các vị.

Y kéo dài chữ đại, thanh âm lộ rõ vẻ mỉa mai giễu cợt.

Tần Sương chuyển cây trúc can sang tay phải, cười khan một tiếng.

- Lưu tướng quân đã nói vậy, tại hạ chỉ còn cách xả thân bồi tiếp.

o0o

Lang nha bổng của Lưu Kỳ trong khoảnh khắc đã phát ra sáu chiêu như vũ bão. Phạm vi một trượng chung quanh Tần Sương tức thì bị y phong tỏa.

Tần Sương hơi nghiêng người đi, Đan tâm chớp lên đâm liên ba mũi vào cổ tay, khuỷu tay và vai phải của y. Lưu Kỳ cười nhạt, lang nha bổng quét một vòng hóa giải kiếm chiêu. Chàng rung tay thu Đan tâm về, Hãn thanh lại phiêu hốt đâm ra ba mũi.

Hai bên qua lại ba mươi chiêu, Tần Sương thủy chung vẫn đứng yên tại chỗ, ba mươi kiếm đâm ra thủy chung vẫn đánh vào ba huyệt đạo trọng yếu trên tay phải Lưu Kỳ. Thân pháp Phong xao đình trúc của chàng lấy tĩnh làm chủ, chàng tuy không di động cước bộ nhưng vẫn khéo léo tránh khỏi thế công của lang nha bổng.

Trong khoảng thời gian hai bên giao đấu, một người mặc giáp đen từ trong lều bước ra, lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế của Lưu Kỳ khi nãy, chính là Hắc hổ Lưu Cơ. Mấy trăm binh mã của ông ta lặng lẽ dàn thành trận thế vây quanh họ.

Trương Khởi Nguyệt ngồi trong lồng sắt, ánh mắt âu lo dõi theo Tần Sương.

Lưu Kỳ mấy lần công kích bất thành, liên huýt sáo một tiếng. Bỗng nhiên từ chiếc lồng sắt phát ra tiếng kêu cọt két, những nan lồng bắt đầu chuyển động. Y vung bổng gạt kiếm của Tần Sương, cười tủm tỉm:

- Tần học sĩ, chiếc xe này do Lưu mỗ tự tay thiết kế, kêu bằng Tuyệt mệnh luân xa. Nếu cơ quan trên xe phát động, chỉ trong thời gian tàn một nén hương, nan lồng sẽ tự động ép vào, thân thể tù nhân sẽ bị gai nhọn đâm nát.

Tần Sương diêm đạm thốt: "Tại hạ biết", lại diêm đạm đâm ra một kiếm.

Lưu Kỳ chờ đợi chàng lộ vẻ khấn trương, nhưng lại thấy điều ngược lại, trong lòng không khỏi kinh nghi, cũng chậm rãi thi triển Phong lôi bổng kéo dài thời gian.

Tần Sương đánh hết kiếm này tới kiếm khác, thế như nước chảy mây trôi, khí độ ung dung nhàn nhã, tựa hồ không hề quan tâm tới sự sống chết của nàng.

Chàng đánh tới kiếm thứ hai mươi tám, sắc diện Lưu Kỳ bắt đầu biến đổi. Tới kiếm thứ năm mươi lăm, y bắt đầu toát mồ hôi, vội vã tìm cách phản kích. Không ngờ sau năm mươi bốn chiêu đó, lưới kiếm của Tần Sương bắt đầu đi tới chỗ thiên y vô phùng, y vùng vẫy xoay trở thế nào cũng không lật ngược được tình thế, chỉ còn nước gập chiêu tiếp chiêu, gập kiếm phá kiếm.

Tần Sương vẫn từng kiếm từng kiếm đánh ra, mỉm cười nói:

- Lưu tướng quân, lộ kiếm pháp này của tại hạ có chín chín tám mươi mốt thức, kêu bằng Vân hải ba đào. Biển mây tuy mềm mại nhẹ nhàng, nhưng bên trong lại tiềm tàng sóng dữ. Hai mươi bảy kiếm đầu tiên chính là mấu chốt của kiếm lộ, ở bất kỳ thời điểm nào chỉ cần các hạ toàn lực phản kích, tại hạ cũng vô phương thi triển tới cùng.

Trương Khởi Nguyệt vẫn mãi miết dõi theo chàng, chẳng hề để tâm tới những lưỡi đao sắc bén đang ngày càng áp sát.

Tần Sương đâm ra kiếm thứ sáu mươi tư, thông thả tiếp:

- Bằng vào võ công của Lưu tướng quân, nếu tận lực quyết đấu, e rằng trong ba trăm chiêu tại hạ chưa chắc có thể thủ thắng. Tiếc thay ngài trong lòng quá tự tin vào cỗ xe kia nên vội vã lui về phòng thủ, mới bị hai mươi bảy kiếm tiếp theo dẫn dụ vào tuyệt lộ. Hai mươi bảy kiếm cuối cùng bất kể chiêu nào cũng có thể nhất kích đoạt mạng. Chúng ta cùng thử xem ngài có thể cầm cự tới kiếm thứ bao nhiêu nhỉ?

Lưu Kỳ liếc mắt nhìn, thấy nén hương cắm bên chiếc xe tù còn non nửa, trong lòng thầm kinh hãi, găm lên dữ dội, điên cuồng phản kích. Nào ngờ kiếm kình của Tần Sương lưu chuyển liên miên bất đoạn, tạo thành một thứ vực sâu không đáy, bổng pháp của y tuy mãnh liệt nhưng cương kình vẫn bị tiêu tán hoàn toàn.

Tần Sương đánh hết kiếm thứ bảy mươi hai, nhãn quang lại có biến hóa. Chàng cất tiếng cười âm trầm, song kiếm hóa thành hai đạo tinh quang quán quýt lấy nhau. Lưu Cơ lặng lẽ đứng dậy, song tiên giấu dọc cánh tay, ngưng thần quan sát.

Tới chiêu thứ bảy mươi chín, Tần Sương bất thần quát lên: “Nạp mạng đi!”, thân hình vọt lên như thiên mã hành không, song kiếm tề xuất, như hai gọng kìm ép xuống. Lưu Kỳ thấy kiếm kình rất mật, đành nghiêng rằng huy bổng đón đỡ.

Chỉ nghe xoẹt một tiếng, song kiếm đã chém lang nha bổng thành ba đoạn.

Đình đình hai tiếng, Lưu Cơ từ phía sau vọt lên, song tiên nhoang nhoáng đâm ra, gạt song kiếm của Tần Sương cứu nguy cho con trai.

Chàng không ham truy kích, mau chóng lui về. Lưu Cơ thừa thế đuổi theo, song tiên trầm hùng đánh ra mười bốn chiêu liên hoàn.

Chính vào khoảnh khắc ấy, từ đỉnh núi bên hông khu trại xuất hiện một bóng đen.

Y nhắm chân núi chạy xuống, trên lưng mang theo một cánh điều khổng lồ hình chim ưng. Chạy được một quãng, thân hình y cất cánh bay vọt lên không, vun vút lao xuống cỗ xe tù. Những tên lính canh mãi theo dõi trận đánh, tới khi phát giác ra thì y đã chỉ còn cách tù xa vài trượng.

Riêng Trương Khởi Nguyệt tai mắt linh mẫn, đã sớm phát hiện ra y.

Bóng đen tách khỏi cánh điều, lộn một vòng trên không, quát lên: “Đừng cử động!”, vặn người xuất thủ. Một luồng ánh sáng rực rỡ và chói lọi bay ra trùm lấy cỗ xe.

Là đao quang.

Đao quang như nguyệt quang, lạnh lùng mà dịu ngọt.

Nàng mắt thấy đao quang chụp xuống, vẫn bình thản ngồi yên bất động.

Đao kinh xuyên qua người nàng, ngọt ngào xẻ chiếc xe tù làm hai nửa, nhưng tuyệt không chạm tới nàng, cũng tuyệt không phát ra lấy một thanh âm.

Lưu Kỳ thoát khỏi thế công của Tần Sương, vội vã lui về, giằng ngọn trường mâu trong tay một tên lính, toan xông lên giáp kích. Gã nghe bọn lính canh hô hoán ầm ĩ liền ngoảnh lại, thuận tay phóng thẳng ngọn mâu vào hắc y nhân.

Y cười mũi một tiếng, một tay đỡ Trương Khởi Nguyệt, tay kia vũ lộng trường đao. Ngọn mâu đâm vào vùng đao quang, xoẹt xoẹt mấy tiếng đã bị chém làm bảy tám đoạn.

Lưu Kỳ quát lên như sấm động: “Bắt lại!” Bọn kỵ mã nhất loạt xông lên vây lấy y. Trong khi đó, Lưu Cơ vẫn ráo riết tấn công Tần Sương. Chàng thấy người áo đen đã cứu được Trương Khởi Nguyệt thì càng thêm vững dạ.

Hắc y nhân tay tả nâng đỡ nàng, tay phải gác trường đao trên vai, thông thả lùi dần về phía sau, lạnh lùng thốt:

- Lưu Kỳ, người mang tiếng là Tả tướng quân của Bắc vương, khi lâm trận lại trốn chui trốn nhủi đằng sau, xua quân lên nạp mạng, không thấy nhục sao? Có gan thì tới đây tiếp một chiêu Ma nguyệt không hoàn trảm của ta.

Ánh mắt của y rực lên sau chiếc mặt nạ màu bạc, bình thần nhìn bốn phía. Ba bốn tên thiết kỵ không sợ chết xông tới, trường đao trong tay y nhoáng lên, chém cả người lẫn ngựa làm mấy mảnh, máu loang đầy đất.

Lưu Kỳ vừa sợ vừa giận, đoạt lấy một ngọn mâu khác, xông về phía y.

Y lẳng không thoái lui, đao quang đi trước mở đường, quát lên: "Còn chưa chạy!" Tần Sương nghe tiếng y, liền đâm ra chín kiếm, tung mình nhảy lên lưng Hắc Vân vừa phóng tới sau lưng chàng.

Lưu Cơ chấp song tiên làm một, vọt người bổ xuống một chiêu trí mạng. Tần Sương song kiếm đan nhau đón đỡ, vận kinh đẩy bật ông ta trở lại, thừa cơ giục ngựa chạy lui. Lưu Cơ vẫy tay một cái, binh mã ào ạt xông lên, đi đầu là Ác lang đội. Bản thân ông ta cũng nhảy lên chiến mã đuổi theo.

Tần Sương và người áo đen từ hai phía lùi lại gần nhau, chạy về cốc khẩu, sau lưng họ là mấy trăm thiết kỵ và hai cha con Lưu Kỳ đang đuổi theo sát gót.

Người áo đen vừa tiếp cận Tần Sương, liền vận kinh tung Trương Khởi Nguyệt lên. Chàng khéo léo đỡ lấy nàng rồi thúc ngựa phóng đi, y cũng thi triển khinh công chạy song song với họ.

Bọn họ ra tới miệng lòng chảo, phía sau hẻm núi phía bắc bỗng xuất hiện chừng năm mươi kỵ mã, dắt theo một con ngựa trắng.

Người áo đen nhảy lên lưng ngựa, lạnh lùng ra lệnh:

- Bằng mọi giá, cản chúng lại!

Năm mươi kỵ sĩ, ai nấy ánh mắt rực lửa, đồng thanh cất tiếng dạ ran.

Miệng cốc không rộng, năm mươi kỵ mã mau chóng lập thành đội hình phòng ngự phong tỏa cốc khẩu. Toán quân của Lưu Cơ vừa đuổi tới, giữa hai bên liền xảy ra một trường ác đấu.

Ba người phóng ngựa đi. Sau lưng họ, tiếng đao thương, tiếng thét xung sát hòa lẫn vào nhau vang dội rộn người.

Trương Khởi Nguyệt ngồi trước, Tần Sương một tay đỡ nàng, tay kia cầm cương. Chàng vừa lên ngựa đã hối hả phóng đi, đến giờ hơi thấy an tâm, mới khẽ khàng hỏi:

- Trương cô nương, cô có sao không?

Nàng khẽ lắc đầu đáp: “Ta không sao!”

Tần Sương dịu dàng nói:

- Đã làm cô nương phải chịu khổ rồi!

Nàng không đáp, ngược mắt nhìn lên, thấy khuôn mặt chàng xanh xao và mệt mỏi, chỉ có ánh mắt ngạo nghễ là vẫn không hề thay đổi, bất giác trong lòng dâng lên một thứ cảm giác êm đềm khó tả.

o0o

Trời đã về chiều.

Bọn họ dừng lại ở một ốc đảo. Mạch nước ngầm đã cạn, ốc đảo cũng gần như đã chết hoàn toàn; chỉ còn lại một gốc cây khô héo.

Hắc y nhân xuống ngựa đã lâu, ngoảnh lại vẫn thấy Tần Sương ngồi yên bất động trên lưng ngựa. Y gỡ chiếc mặt nạ ra, mỉm cười hỏi:

- Anh sao thế?

Tần Sương không trả lời, chỉ lấy tay trở vào trước ngực, thì ra Trương Khởi Nguyệt đang ngủ ngon lành trong lòng chàng tự bao giờ. Nàng tuy từng trải giang hồ, tính khí ngang ngạnh cứng cỏi, nhưng rốt cục vẫn là một người con gái.

Nàng kinh qua một trường huyết chiến, bị thương không nhẹ, thể lực đã suy kiệt, tỉnh táo chống chọi tới lúc chàng xuất hiện, hoàn toàn dựa vào ý chí sắt đá. Bây giờ đã được an toàn, thứ lực lượng ấy cũng tiêu tan, nàng tự nhiên ngủ thiếp đi.

Ánh mắt Hương Hải Lam lộ ra vẻ hài hước đầy thông cảm. Y lấy tay trở về phía gốc cây ra hiệu. Tần Sương hiểu ý, lắc đầu cười khổ, giục Hắc Vân bước lại, vẫn ngồi nguyên trên ngựa, ngả người dựa vào đó.

Hương Hải Lam ngồi bên dưới, thuận tay ném cho chàng một chiếc bánh khô. Chàng đưa tay bắt lấy, mỉm cười khẽ hỏi:

- Anh luôn xuất hiện đúng lúc nhỉ?

- Anh cứu cô gái thích tôi, lẽ nào tôi không thể cứu cô gái thích anh?

Tần Sương chỉ còn nước cười khổ. Hướng Hải Lam khịt mũi một cái, lẩm bẩm:

- Từ khi chia tay với anh, tôi có vài chuyện phải làm, mãi hôm nay mới đuổi tới đây. Chậm mất hai ngày, đã làm Trương cô nương của anh chịu khổ rồi! Hà, nhưng nàng ta cũng ghê gớm lắm! Lưu Kỳ khổ tâm sáu năm mới đào luyện được bảy mươi hai thiết kỵ, trong một đêm bị nàng giết mất non nửa, chuyện này với y còn đau hơn hoạn.

Chàng không nói gì, lặng lẽ cúi xuống nhìn nàng. Vẻ nghiêm nghị đầy sát khí thường ngày đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại một người con gái dịu dàng đang ngủ rất bình yên.

Hướng Hải Lam bỗng nhiên mỉm cười: “Anh biết tôi ở đó từ lúc nào?”

- Lần trước, lúc tôi nấp trên mái nhà nhìn xuống pháp trường, trong lòng bỗng có cái cảm giác kỳ lạ, giống như khi ở Ô Y hạng nhận chiếc hộp gỗ từ tay anh. Hôm nay vừa bước vào khu trại, tôi cũng có cái cảm giác đó. Lúc tôi đánh ra chiêu thứ bảy mươi hai, đã nhìn thấy thanh trường đao của anh lấp lánh trên đỉnh núi.

Hướng Hải Lam gật đầu:

- Lưu Kỳ hận nàng thấu xương. Y sở dĩ chưa đụng đến nàng, là vì muốn chờ tới khi nào bắt được anh, mới đem nàng ra hành hạ trước mặt anh để tiết hận. Tôi những muốn cứu nàng ngay, khốn nỗi Lưu Cơ phòng vệ cực kỳ cẩn mật.

- Bởi vậy anh mới chờ khi tôi xuất hiện để thu hút sự chú ý của cha con hắn.

- Một phần là vậy, một phần là vì khi đó thủ hạ của tôi chưa đến, dù có cứu được nàng ra khỏi tù xa, cũng chưa chắc đã đột phá được vòng vây.

Tần Sương thở dài.

- Mấy chục người đó, không hiểu còn ai sống sót không?

- Chắc chắn là không. Thuật dụng binh của Lưu Cơ danh chấn quan ngoại, binh lực gấp mười bọn họ, bọn họ dẫu liều chết cũng chỉ cản y được nửa canh giờ.

- Anh biết trước điều đó, nhưng vẫn ra lệnh cho họ liều chết?

Hướng Hải Lam cất tiếng cười thảm, bẻ gãy một thanh củi khô, ném cả hai nửa vào đồng lửa trước mặt.

- Năm mươi người đó đều nợ tôi cùng một thứ.

- Là thứ gì?

- Sinh mệnh!

Tần Sương im lặng.

- Có người là nô lệ ở Hồi Cương, lúc tôi bỏ năm mươi lượng vàng ra mua thì đã bị chủ đánh gần chết. Có người vô phúc được thừa kế một khoảnh đất đẹp nên bị đầy đi Lĩnh Nam, giữa đường chút nữa bị hai tên công sai cho về châu ông bà ông vải. Lại có người làm vệ sĩ cho một nhà giàu, khi bị thương sắp chết thì được vớt ra khỏi cửa.

- Vậy đối với anh, bọn họ là gì? Chẳng lẽ chỉ là những quân cờ mà anh có thể hy sinh bất kỳ lúc nào?

Hướng Hải Lam không tỏ ra khó chịu, y chỉ điềm đạm đáp lời chàng:

- Tôi nói rồi. Họ là con nợ của tôi. Chỉ là khi bỏ tiền chuộc họ hay bạt đao cứu họ tôi tuyệt không hề nghĩ sẽ có một lúc mình phải đòi họ trả món nợ này. Tôi vẫn mong bọn họ có thể bình bình yên yên sống một cuộc đời tiêu dao khoái lạc để bù lại những tháng ngày sống không bằng chết mà họ đã trải qua.

Y cười khan một cái rồi tiếp:

- Chỉ hận là lão tặc thiên không chiều lòng người. Trong tay tôi có vô số sát thủ, nhưng chung quy cũng chỉ có thể liệt vào hai loại. Một loại vì tiền mà sát nhân, một loại vì tôi mà sát nhân, cũng là những thuộc hạ mà tôi có thể tin tưởng.

Chuyến đi quan ngoại lần này tối quan trọng, tôi đã cắt cử những thủ hạ thân tín chờ đợi ở vùng phụ cận, sẵn sàng tiếp ứng khi cần thiết. Ai ngờ vừa tới nơi đã thấy Trương cô nương của anh lâm nạn. Muốn triệu tập được bọn sát thủ vì tiền từ quan nội ra tới nơi cũng phải mất mấy ngày, tôi đành phải cầu đến họ đi chết giùm tôi.

Y ngừng lời, ngược mắt nhìn Tần Sương:

- Anh đừng ngạc nhiên! Sinh mệnh mỗi người chỉ có một. Anh có thể không trân trọng nó, nhưng dù anh muốn cho nó đi, cũng phải cho đi sao cho xứng đáng. Năm mươi người đó vì tôi mà tử chiến, tôi chỉ biết cảm kích họ, cũng chỉ có thể cảm kích họ thế thôi.

Y lại bẻ một thanh củi nữa vút vào đồng lửa, nói cụt ngủn:

- Vì với tôi, họ chỉ là thuộc hạ, không phải là bằng hữu.

oOo

Khi Trương Khởi Nguyệt mở mắt ra, bình minh đã ló dạng ở trời đông. Nàng cảm thấy bốn bề ấm áp, nhận ra mình vẫn ngồi trên lưng ngựa, nằm trong lòng Tần Sương, còn chàng thì đang thiêu thiêu ngủ, nửa thân người dựa vào gốc cây.

Nàng đỏ mặt lên một cái, nhưng nhìn chàng đang ngủ thật ngon, lại không dám cựa quậy, đành chỉ nằm yên ở đó.

Bỗng có tiếng Hương Hải Lam cười tủm tỉm:

- Hôm qua anh ta vì cô mà không dám xuống ngựa, suốt đêm ngồi yên như thế. Hôm nay lại đến lượt cô. Cứ luân phiên nhau như vậy, không hiểu đến bao giờ chúng ta mới có thể tiếp tục lên đường.

Nàng ném cho y một cái nhìn sắc như dao, nhưng chung quy vẫn không cử động.

Y đang ngồi đó, dùng một vuông lụa trắng lau thanh trường đao, động tác dịu dàng tỉ mỉ, tựa như đang ve vuốt tình nhân.

Nàng thở dài, buông ra ba tiếng:

- Hảo đao pháp!

Y không nhìn lại, cười mũi đáp:

- Hảo định lực!

Nàng hít vào một hơi:

- Sau này dù có thấy cáo thị truy nã các hạ, ta cũng đành không nhận.

Y bật cười, tiếng cười có chút gì châm biếm, nhưng là châm biếm chính mình.

- Đa tạ!

Nàng nhìn bàn tay được chăm sóc kỹ lưỡng của y, lại nhìn y phục của y. Mới thoáng liếc qua mẫu thêu trên áo, nàng đã biết đó là thứ hàng thượng phẩm do hiệu may lâu đời nhất của Trường An may nên, bất giác cười một tiếng:

- Tưởng không ra được các hạ lại là cao thủ dụng đao.

Y bình thản đáp:

- Không những thế, lại còn là cao thủ trong cao thủ.

Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Đến Trương cô nương còn không nhìn ra được, trách nào tôi chẳng bị anh gạt.

Nàng giật mình thốt lên:

- Anh tỉnh rồi à?

Tần Sương cũng cười cười đáp lại:

- Cô cũng tỉnh rồi à?

Nàng vừa hồi hả tuột xuống khỏi lưng ngựa vừa lúng búng:

- Tôi mệt quá nên ngủ thiếp đi, thật là khổ anh quá!

Vết thương trên tay nàng còn chưa khép miệng, khi vội vàng xuống ngựa, máu lại trào ra. Tần Sương vội vã nhảy xuống đỡ nàng, miệng nói:

- Trương cô nương, cô để tôi băng bó vết thương cho.

Nàng khẽ giằng ra, lắc đầu đáp:

- Không cần, tự tôi lo được.

Tần Sương thấy nàng lạnh nhạt như vậy, cũng không biết làm sao, liếc sang Hương Hải Lam, chỉ thấy y nhún vai cười cười, đành lấy thuốc kim sang và lụa trắng bên yên ngựa đưa cho nàng. Chàng lại chỗ gốc cây ngồi xuống, thi thoảng lại nhìn sang.

Trương Khởi Nguyệt khi khổ chiến với Lưu Kỳ, đã bị một ngọn trường mâu đâm vào tay phải. Vết thương vào sát tận xương, qua mấy ngày gió bụi, không được điều trị kịp thời đã bắt đầu mưng mủ. Nàng chỉ dùng tay trái, loay hoay mãi mà vẫn chưa xong.

Tần Sương quan sát nàng hồi lâu, cuối cùng không chịu nổi, liền đứng dậy bước lại giằng lấy cái khăn: “Để tôi làm!”

Trương Khởi Nguyệt lần đầu tiên thấy chàng tức giận như vậy, đành buông tay, ngồi im không nói. Tần Sương nâng cánh tay nàng lên, xem xét một hồi, rút ra một thanh đoản đao. Nàng thấy vậy liền hỏi: “Anh định làm gì?” Tần Sương đáp: “Cái tay áo vương vীu quá, tôi đang tính cắt nó đi”

Nàng kinh hoảng kêu lên: “Không được!” Tần Sương không hiểu ra sao, thở dài: “Trương cô nương, chiếc áo cũng đã bị đao kiếm làm rách cả rồi, cô tiếc làm gì cơ chứ?” Nàng vẫn một mực lắc đầu.

Tần Sương thấy thái độ của nàng kỳ quái như vậy, cũng hơi ngập ngừng. Nhưng rồi chàng nhìn vết thương, trong lòng cảm thấy xót xa, liền quả quyết nói: “Không được cũng phải làm!”, cầm đao lên toan cắt. Trương Khởi Nguyệt kinh hoảng, vội giằng ra.

Tay áo mỏng manh vốn thấm đầy máu và mồ hôi, tức thì rách toạc.

Tần Sương gần như chết lặng.

Đập vào mắt chàng là một cánh tay trắng muốt, nếu không muốn nói là tuyệt mỹ.

Chỉ có điều, cánh tay đó đã không còn bàn tay nữa.

Tay phải nàng bị cắt cụt quá cổ tay, ngọn kim câu được gắn thẳng vào đó.

Nàng lặng lẽ quay mặt đi, cố giấu đôi mắt đang rưng rưng hai giọt lệ.

Tần Sương luống cuống vòng tay ôm lấy nàng, lúng búng nói mấy lời xin lỗi.

Nàng để yên cho chàng ôm, không nói một lời nào. Chỉ có bờ vai gầy là dữ dội rung lên như thể một con sóng ngầm đang run rẩy.

Hai người cứ ngồi bên nhau như thế thật lâu. Nàng bỗng nhiên đẩy chàng ra, thẳng người ngồi dậy, đưa tay áo lau mặt, lấy lại cái ngữ khí băng lãnh quen thuộc:

- Anh mau băng bó giúp tôi, mình không còn nhiều thời gian đâu.

Tần Sương khẽ gật đầu.

Chàng đỡ cánh tay, ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy thần sắc của nàng đã lại lạnh lùng nghiêm nghị như thường lệ, đành cố nén một tiếng thở dài. Chàng đột nhiên cúi xuống, há miệng hút máu mủ từ vết thương.

Trương Khởi Nguyệt thấy vậy thì sững sờ không biết phải nói gì, đành ngồi yên đó, trong ánh mắt lúc này mới phảng phất lộ ra nét dịu dàng cảm kích. Nàng kín đáo nhìn sang Hương Hải Lam, chỉ thấy y vẫn mãi miết với thanh đao, như chẳng hề hay biết chuyện gì đang xảy ra.

Tần Sương ngừng lại, nghiêng đầu nhỏ xuống cát một búng máu bầm đen.

Bỗng sau lưng có tiếng gió rít, chàng liền lật tay bắt lấy, thì ra là một bình rượu. Hương Hải Lam nhẹ nhàng nói:

- Anh dùng cái này mà rửa vết thương, đảm bảo sẽ rất công hiệu.

Rồi y hờ hững tiếp:

- Dùng để súc miệng cũng tốt!

Tần Sương cười khổ. Chàng cũng chỉ còn có nước cười khổ.

Trương Khởi Nguyệt hai má đỏ lên như lửa, lườm y một cái dữ dội.

Y vẫn chỉ cười cười, khẽ lắc lắc lưỡi đao sáng loáng như một tấm gương trên tay.

Nàng thở ra một tiếng, ngoảnh mặt đi, trong lòng thầm nguyện rửa cái gã yêu tinh chết đâm chết chém đó.

— o0o —